

09.04.2025.

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж1 1018/25
19.3.2025. године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
28. 03. 2025
ПРИМЉЕНО

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Драгана Крајновића, адвоката из Београда, Господар Јованова 42а, против тужене Адвокатске коморе Србије, са седиштем у Београду, Дечанска 13/1, чији је пуномоћник Михаило Крстић, адвокат из Ужица, Трг партизана 10/1, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду П1 9/25 од 22.1.2025. године, у седници већа одржаној 19.3.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П1 9/25 од 22.1.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 9/25 од 22.1.2025. године, ставом првим изреке, одбачен је предлог тужиоца да се одреди привремена мера којом је тражено да се стави ван снаге став 2, став 3, став 4 и став 5 Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Србије број 72/25 од 20.1.2025. године те да се одреди да ће током обуставе рада адвоката, чланова Адвокатске коморе Србије, која ће трајати 21, 22 и 23.1.2025. године бити поштован минимум процеса рада, а што значи поступање адвоката у притворским предметима, приступање на рочиштима на којима се одлучује о мерама за заштиту од насиља у породици и писање поднесака везаних за преклузивне рокове, а што би тужена била дужна да трпи, под претњом новчаног кажњавања.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио тужилац због: битне повреде одредаба парничног поступка; погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом као у жалби.

Тужена је благовремено поднела одговор на жалбу, са предлогом као у одговору.

Испитујући правилност и законитост ожалбеног решења, у смислу одредбе члана 386 став 3, а у вези одредбе члана 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14 и 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбама члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде поступка које би биле од утицаја на његову правилност и законитост, а не ради се ни о неправилној примени материјалног права.

Према разлозима оспореног решења дана 20.01.2025. године, на седници Управног одбора Адвокатске коморе Србије донета је оспорена одлука број 72/25, а чијим првим ставом се одређује обустава рада адвоката чланова Адвокатске коморе Србије која ће трајати 21, 22 и 23. јануара 2025. године, према другом ставу исте током обуставе рада адвокати неће улазити, ни боравити у просторијама судова, тужилаштва полиције, органа управе, јавних извршитеља и јавних бележника по било ком професионалном основу, док према ставу трећем исте одлуке током обуставе рада адвокати ће достављати судовима, тужилаштвима и другим органима само оне поднеске који су везани за наступање преклузивних рокова, а према ставу четвртном исте радње адвоката у складу са ставом три ове одлуке представљају установљен минимум процеса рада неопходан за заштиту основних права и интереса клијената док према петом ставу одлуке током обуставе рада Кол центар Адвокатске коморе Србије ће обавештавати позиваоце да су адвокати у обустави рада и да из тог разлога нису у могућности да поставе адвоката по службеној дужности. Тужилац је постављеним тужбеним захтевом у тужби од 21.1.2025. године тражио да се утврди да је ништава наведена одлука и то као одлука у целини и да не производи правно дејство налазећи да је иста у супротности са јавним поретком и принудним прописима. У истој тужби уз постављени тужбени захтев тужилац је предложио одређивање привремене мере којом је тражено да се стави ван снаге став 2, став 3, став 4 и став 5 Одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Србије број 72/25 од 20.1.2025. године те да се одреди да ће током обуставе рада адвоката, чланова Адвокатске коморе Србије која ће трајати 21, 22 и 23.1.2025. године бити поштован минимум процеса рада, а што значи поступање адвоката у притворским предметима, приступање на рочиштима на којима се одлучује о мерама за заштиту од насиља у породици и писање поднесака везаних за преклузивне рокове, а што би тужена била дужна да трпи, под претњом новчаног кажњавања.

Првостепени суд је с позивом на одредбе члана 449 став 1 и 3 Закона о извршењу и обезбеђењу сматрао да исту треба одбацити са образложењем да привремена мера као средство обезбеђења, по својој садржини, не може бити истоветна са постављеним тужбеним захтевом јер би на тај начин изгубила својство обезбеђења потраживања обухваћеног тужбеним захтевом, односно да предлог за одређивање привремене мере не може по свом својству и последицама бити идентичан са постављеним тужбеним захтевом па је, у конкретном случају, имајући у виду садржину тужбеног захтева којим се тражи утврђење ништавости оспорене одлуке тужене закључио да предлог за одређивање привремене мере конзумира тужбени захтев, те стога предложена привремена мера не може представљати ефикасну правну заштиту на начин који је прописан одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, па је донео одлуку

као у изреци ожалбеног решења.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, у оспореном решењу, дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Одредбама члана 447 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 106/15, 106/16) прописано је да суд може одредити привремену меру пре, у току или после судског и управног поступка па док извршење не буде спроведено па да поред обезбеђења потраживања које се састоје од давања, чињења, нечињења или трпљења, привремена мера може да се одреди и ради обезбеђења потраживања која се састоје од захтева за утврђење постојања, односно непостојања неког права или правног односа, повреде права личности и истинитост, односно неистинитост неке исправе или захтева за преображај неког материјалног или процесног односа.

Одредбом члана 449 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се привременом мером обезбеђује новчано или неновчано потраживање чији постојање поверилац учини вероватним, а ставом 2 истог члана прописано је да би се одредила привремена мера за обезбеђење новчаног потраживања извршни поверилац, поред вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним да ће без привремене мере извршни дужник осујетити или знатно отежати наплату потраживања тиме што ће своју имовину или средства отуђити, прикрити или на други начин њима располагати (опасност по потраживање). Ставом 3 истог члана прописано је да би се одредила привремена мера за обезбеђење неновчаног потраживања, извршни поверилац осим вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања, било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање).

Поштујући наведене правне норме, а имајући у виду да се ради о предлогу за одређивање привремене мере у поступку у којем се тражи утврђење ништавости одлуке тужене донете од стране Управног одбора Адвокатске коморе Србије од 20.1.2025. године којима се одређују, између осталог, првила поступања адвоката у току обуставе која је њом одређена, минимум процеса рада у току обуставе рада у дане 21, 22 и 23. јануар 2025. године, првостепени суд је правилно закључио да предлог за одређивање привремене мере којом би се ставли ван снаге делови оспорене одлуке тужене, а који се односе на правила поступања адвоката и минимум процеса рада па којом би се одредио током обуставе која ће трајати 21, 22 и 23.1.2025. године минимум процеса рада како то подносилац захтева, конзумира односно у суштини исцрпљује тужбени захтев, јер би се оваквом привременом мером каква је предложена постигла сврха тужбеног захтева. Привремена мера како је предложена не обезбеђује потраживање јер остварује циљ тужбеног захтева па је таква привремена мера недозвољена и с тога је ваљало одбацити.

Супротно наводима жалбе тужиоца по којима би без одређивања привремене мере наступила ненадокнадива штета јер му је оспореном одлуком одузето право на рад, првостепени суд је правилно нашао да би одређивањем привремене мере ушао у суштинско одлучивање о главној ствари, због чега она не представља ефикасну правну заштиту на начин који је прописан цитираним одредбама Закона о извршењу и

обезбеђењу па је правилно одбацио предлог за одређивање привремене мере и донео одлуку као у изреци ожалбеног решења.

Овај суд је имао у виду и остале наводе жалбе, али имајући у виду изнете разлоге, нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредбе члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14 и 18/20), одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Бокић.